

ПРОПАСТ МУЛТИКУЛТУРАЛИЗМА: Ислам се не да интегрисати у европско друштво

др Јелена Вуковић

22.01.2017.

Мултикултурализам у Европи представља једну од најприсутнијих тема у јавном дискурсу Старог континента. Дебата која се тиче овог феномена траје већ низ година, али је свој врхунац доживела са почетком мигрантске кризе у оквиру које су се милиони, углавном муслиманских, миграната из азијских и афричких земаља запутили ка земљама западне Европе, почевши да стварају све веће тензије између већинске и мигрантске популације са једне, и либерално-демократских (про-мигрантских) и десничарских (анти-мигрантских) политичких странака и невладиних организација, са друге стране.

Огроман талас миграната такође је довео до дубоких конфликта унутар саме Европске уније, у којој се неке државе озбиљно супротстављају самој идеји поделе терета кризе, односно прихватања и интеграције одређеног броја миграната.

Највећи противници ЕУ и немачке политике о прерасподели миграната су неке земље централне и источне Европе, познатије као Вишеградска четворка, односно Мађарска, Пољска, Чешка и Словачка.

Њихов основни аргумент за одбијање мигрантских квота јесте њихово уверење да је идеја европског мултикултурализма, створена у циљу интеграције различитих етничких, верских и културних група, потпуно подбацила широм земаља као што су **Француска, Немачка, Белгија, Аустрија, Шведска**, итд., те да оне једноставно не желе да "наставе традицију", прихватајући, културно и религијски другачије, мигранте само да би касније схватиле да је њихова интеграција заправо "немогућа мисија".

Велики конфликт у оквиру ЕУ скренуо је пажњу на котроверзну идеју мултикултурализма, изазивајући усијане дебате широм Европе (и света) о (не)успешним начинима интеграције различитих етничких група у западна друштва. И дебата и проблем још више су наглашени бројним терористичким нападима који су се догодили у неким европским земљама. Већина ових напада извршена је од стране локалних муслиманских становника страног порекла док су, у појединим случајевима, учешће у њима узели и недавно пристигли мигранти. Готово сви терористи повезани су са највећом активном терористичком организацијом, Исламском државом, и њихов јасан циљ јесте ширење терора по читавој Европи, што је и једна од основних ставки у програму Исламске државе.

Поред терористичких напада, у Европи је такође присутан пораст различитих криминалних активности у којима учествују муслимански мигранти, од масовних силовања, покушаја силовања и различитих форми сексуалних напада и узнемиравања жена, до пљачки, крађа, вандализма и др.

Овај нови талас криминала, међутим, само представља један део великог проблема везаног за такозване **no-go зоне**, то јест предграђа великих европских градова, углавном насељених муслиманским мигрантима и погођених сиромаштвом и широко распрострањеним криминалом.

Ова предграђа, у протеклим деценијама, постала су позната по честим насилним инцидентима између локалних становника и различитих представника државних институција, као што су полиција, ватрогасци, медицинско особље и др.

Другим речима, no-go зоне практично представљају градове унутар градова, државе унутар држава, које одбацују, често насилно, законе и институције земаља у којима се налазе, и, уместо тога, функционишу у складу са својим сопственим правилима, углавном заснованим на исламском, шеријатском закону и традиционалним муслиманским обичајима.

Европски мултикултурализам – Идеја и стварност

Идеја мултикултурализма је врло стара, широка и комплексна, и, у глобалном контексту, могла би да се односи на различите законе и одредбе којима се, у оквиру суверених држава, регулишу односи између њихових становника различитих етничких и верских припадности.

Либерално демократска идеја, која се налази у основи мултикултурализма, снажно заговара поштовање људских права, што такође подразумева права појединаца да живе у складу са посебним верским и културним нормама својих етничких и националних заједница.

С обзиром на чињеницу да демократска европска друштва већ дуги низ година полажу велики значај на идеју поштовања права грађана да буду другачији и поштовања различитости, није изненађење да су њихови представници одлучили да усвоје мултикултурални модел као начин да апсорбују све већи број припадника верских и културних мањина који су у великом броју почели да мигрирају ка богатим западноевропским државама у другој половини 20. века како би попунили тржиште радне снаге растућих западних економија.

Европске политичке елите веровале су и очекивале да ће мултикултурализам омогућити новим становницима њихових земаља да сачувају своја верска и културна веровања, на тај начин чувајући њихова људска права, док би се, истовремено, они полако интегрисали у политички, правни и друштвени оквир земаља домаћина.

”Добре намере” европских политичких лидера, међутим, нису довеле до успешних резултата, нарочито у случају **муслиманских миграната из различитих делова Азије и Африке**. Након више деценија директне имплементације може се рећи да, генерално гледано, мултикултурализам као идеја није успео да хармонизује културолошке разлике и створи толерантна друштва. Што је најважније, потпуно је подбацио у покушају да интегрише, чак и на најосновнијем нивоу, растући број миграната који су, чини се, све даље и даље од земаља у којима живе. Супротни ефекти пропалих мултикултуралних одредби и закона могу се видети из просте чињенице да су друга, трећа, четврта генерација муслиманских миграната, у највећем броју случајева, још мање интегрисане у европска друштва него што су то били њихови родитељи, бабе и деде, који су се као одрасли људи доселили у Европу.

Мултикултурализам, заправо, није успео да постигне готово ништа на плану интеграције миграната из културно и религијски другачијих заједница од оних у које су дошли. Насупрот томе, једини резултат који је постигнут јесте готово потпуна сегрегација између аутохтоних европских народа и, углавном муслиманских, мигрантских заједница. Није тајна да већина ”културно различитих” европских грађана живи у одређеним предграђима великих европских градова који су постали типична **етничка гета која ни на који начин не подсећају на културни пејзаж градова и држава у којима се налазе**. У оквиру ових гета заједнице живе у складу са својим сопственим обичајима, имају своје верске објекте, образовне и културне институције, књижаре, продавнице и ресторане, који подсећају на земље из којих су дошли њихови родитељи и родбина, и немају ништа заједничко са земљама у којима они заправо живе и чији су држављани. У великом броју случајева, чланови ових заједница живе у складу са правилима исламског, шеријатског закона, којим нарочито регулишу своја приватна и породична питања, иако је то у потпуној супротности са секуларним законима европских земаља.

Различити истраживачки пројекти, спровођени током више деценија у земљама западне Европе, подупиру ову теорију комплетне сегрегације и неуспеле интеграције – већина муслиманских грађана европских држава верује у то да је шеријатски закон изнад закона за маља чији су грађани, и, заправо, не осећају никакву припадност тим земљама, већ се, уместо тога, највише идентификују са својим етничким и верским групама. Оно што је још алармантније и поразније јесте ниво презира и анимозитета према државама у којима живе, што је, чини се, растући тренд међу европским муслиманима. Мржња према западној политици на Блиском истоку, и у муслиманском свету генерално, али, такође, мржња према западним вредностима и начину живота, који се доживљавају као неморални и изопачени, углавном представљају осећања већине муслимана. Оваква атмосфера, потпуно природно, ствара идеалну основу за радикализацију младих људи, од којих неки постају припадници терористичких организација, као што је Исламска држава, доприносећи великој и растућој безбедносној претњи у Европи.

Ислам, мултикултурализам и (не)могућност успешне интеграције

Много тога је дасад речено о начинима на које би европски муслимани требало да се интегришу у западна друштва и/или због чега већина њих није у томе успела у протеклим деценијама. У неким случајевима је истакнуто да су многи муслимани заправо жртве расизма и предрасуда. Такође се наглашава да муслимани често немају приступ квалитетном образовању и радном тржишту, да је већина погођена сиромаштвом, те да су то главни разлози пропасти политике мултикултурализма. Да ли је ово истина? Сасвим сигурно, расизам је присутан у савременом свету, дискриминација такође. Не би било поштено тврдити да су Европљани у потпуности имуни на ове појаве. Међутим, чињеница је да су муслиманске заједнице много удаљеније од европских друштава и култура него друге мањинске заједнице које су такође, у неким случајевима, жртве расних и културних предрасуда. Када европски политичари говоре о борби против одређених обичаја који се сматрају анти-европским и анти-цивилизацијским, као што су убиства из части, дечији и присилни бракови и ношење бурки у јавности, они говоре управо о обичајима који су највећим делом распрострањени међу муслиманском популацијом.

Гета у великим европским градовима углавном су насељена муслиманима који живе у паралелним друштвеним системима. Различити истраживачки пројекти показују да већина муслимана верује у то да треба да живе у складу са правилима шеријатског закона. Готово све терористичке нападе у Европи у протеклих пар година починили су чланови или симпатизери Исламске државе, док су то раније били чланови и симпатизери Ал Каиде.

Све ове појаве могу се објаснити једном чињеницом коју неки сматрају ”**политички некоректном**”, али која је, заправо, једино коректно, тачно и логично објашњење пропасти мултикултурализма

– Природа ислама као религије је разлог немогућности интеграције побожних муслимана у либерална западна друштва. Једна од основних карактеристика ислама јесте то да је он не само религијски, већ такође и политички и правни систем. Треба истаћи да ислам, за разлику од неких других религија, има значајну политичку улогу у земљама са муслиманском већином, као и у муслиманским заједницама широм света. Ислам је одувек представљао кључни фактор друштвене мобилизације у муслиманској историји, како у периодима криза, тако и у стабилним периодима, и ниједна друга идеологија никада није успела да достигне моћ вере. Оваква ситуација такође карактерише савремена муслиманска друштва и државе у којима готово да нема ниједног значајног политичког покрета који, у одређеној мери, не заснива своје принципе на религији. Ислам, стога, и даље представља основни извор легитимитета у политичким и правним системима ових држава.

Ова, политичка и правна, димензија исламске религије у великој мери може да објасни пропаст западноевропске идеје мултикултурализма. Нису дискриминација и расизам они који спречавају већину муслимана да се интегришу у европска друштва, већ је то чињеница да се исламски закони и обичаји оштро супротстављају европским вредностима и секуларним законима. Површна и наивна идеја мултикултурализма, према којој потпуно другачије културе могу да коегзистирају и чак се претопе једне у друге уколико су физички део исте територије, је управо то – површна и наивна, и оно са чим се Западна Европа сада суочава јесте последица њене сопствене неспособности да схвати и одбијања да призна да постоје културе које нису ни способне нити заинтересоване за то да се прилагоде западном систему вредности, икад. Чак и већи проблем од овог, међутим, јесте чињеница да муслимански верници верују у то да свој живот морају да ускладе са својим сопственим законима, што се оштро супротставља свему за шта се залажу западна демократска друштва.

Интегрални шеријатски закон, наравно, не може да се имплементира у европским земљама, али сама чињеница да европске власти знају, али не могу/не желе да спрече, да се по демократској и либералној Европи масовно практикују одређене одредбе тог закона, као што су **дечији и/или присилни бракови, генитална мутилација девојчица, исламски развод** и др., указује на потпуни неуспех политичких власти да осигурају владавину закона и заштите оно што сматрају најважнијим – **идеју људских права по којој брутално газе они који практикују примену Шеријата.**

Ово је такође само један од бројних апсурда идеје мултикултурализма, система који је створен како би заштитио основна људска права. Затварањем очију пред обичајима и законима који, по свим демократским и цивилизацијским стандардима, крше управо она права која би требало да буду заштићена, европске државе нису урадиле ништа друго него изопачиле своје сопствене системе вредности. Читава идеја мултикултурализма заснована је на имплементацији закона и одредби које треба да осигурају једнакост различитих раса, култура и религија. Оно што је, међутим, једино "постигнуто" овим амбициозним пројектом у Европи јесте **увоз варварских обичаја и анти-цивилзацијских "вредности"**, које, прво и пре свега, **крше права жена и деце у мигрантским муслиманским заједницама**, а затим такође и права свих осталих грађана европских земаља који **данас живе у сталном страху од терористичких и криминалних напада, почињених од стране "неинтегрисаних" и дубоко "фрустрираних" муслиманских становника великих европских градова и "незадовољних" миграната.**

Романтична и наивна идеја мултикултурализма никада није узимала у обзир чињеницу да је култура много више од традиционалне хране и начина облачења, више од слављења одређених празника и певања националних химни. Све ово су само површне, живописне одлике широког спектра различитих светских култура. Испод површине, међутим, постоје разлике, праве разлике, субстанционалне разлике које ефективно спречавају неке културе да мирно и хармонично коегзистирају са "другима". Гарантовање свакоме истих права и исте заштите, колико год ово звучало хумано и демократски, такође је значило давање дозволе свима да живе у складу са правилима и обичајима на које су навикли, али и да се супротстављају и боре против против свих вредносних система које сматрају "погрешним", "неморалним" и "изопаченим".

Може се закључити да основни проблем мултикултурализма, односно немогућности имплементације истог, произилази из **дубоких разлика између културних система и вредности, у овом случају између ислама и Запада. Либералне, западне вредности у потпуности се разликују од строгих исламских верских правила у складу са којима живе муслимани.**

Између ова два вредносна система постоје дубоке и непремостиве разлике што не може да створи ништа друго него конфликт. Управо ови конфликти веровања и вредности довели су до тога да већина европских муслимана не осећа никакву припадност државама у којима су рођени, што је фундаментални проблем.

Многи од њих чак осећају дубок анимозитет према овим државама и њиховом већинском становништву. Ово су непријатне чињенице о којима многи либерали не желе да говоре и пишу, али су оне свеједно чињенице.

Сукоб између ислама и секуларизма није нешто што мултикултурализам може да промени – То је дубок процеп који не може да буде премошћен било каквим западним, секуларним моделом интеграције. **Једини начин на који би муслимани могли да се интегришу у западна друштва и прихвате земље домаћине као своје сопствене био би да одустану од повиновања исламским законима што је, за већину, тотално неприхватљиво.**

Из овог разлога, читава идеја мултикултурализма није довела до било каквих позитивних резултата, већ је, потпуно супротно, само постигла стварање друштава унутар друштава, која не само да егзистирају у паралелним универзумима, већ такође живе у међусобном страху, презиру и мржњи.

Будућност мултикултурализма изгледа суморно, мада, искрено говорећи, мало је оних који се уопште усуђују да проговоре о његовој будућности. Једна ствар, међутим, остаје нејасна. Чини се да се готово сви слажу око тога да су дани мултикултурализма одбројани, али нико није у стању да понуди неку алтернативу за будућност међуетничких и међуверских односа у Европи.

Ако је интеграција немогућа, и ако је мултикултурализам пропао, шта је онда решење, то јест, ако оно уопште постоји. У овом тренутку, једино што се са сигурношћу може рећи јесте то да нико не може да понуди решење за хаос у којем се налази Европа. Постоји, међутим, једно једноставно објашњење онога што се догодило и што ће се тек догодити, и оно се може наћи у речима конзервативног аналитичара Патрика Ј. Бјукенена:

”Како либерално, попустљиво друштво које слави различитости може да наметне своје вредности милитантној мигрантској заједници која их одбацује?

Одговор: Не може. Све друго је празна прича. То је оно на шта је Џејмс Бурнам мислио када је написао да је либерализам идеологија самоубиства Запада.”

Извор: patriot.rs

Објавио: Србин.инфо